C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Pomsta otroků.pdb

PDB Name: Pomsta otroku
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.4.2007
Modification Date: 13.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Karel May
Pomsta otroků

Byl srpen, tedy letní dešťové období, když se malá karavana docela pomalu pohybovala dolů údolím Halimala. Sestávala zhruba z padesáti otroků, mužů i žen kmene Amhara a dvaceti ozbrojených průvodců, kteří patřili ke kmeni Šibril Abokr- Somálců. Ti měli ve zvyku otroky vyzvedávat v Herráru a odvádět je na tuto stranu údolí, kde lidské zboží odebírali Isa-Somálci, aby je dopravili na pobřeží. Amharové byli spoutáni provazy a přivázáni k sobě. O jejich kmeni se traduje, že patří k odvážným a veselým, avšak na těchto lidech, násilím vyrvaných ze své vlasti, se nedalo nic takového pozorovat. Isové patří mezi nejkrutější a nejošklivější Somálce, takže otroky čekala ještě horší budoucnost než současná přítomnost.
Údolí ústilo v rovinu, na níž déšť vyhnal čerstvý travní porost. Kolem rostoucí stromy waba, které dodávají Somálcům jed na šípy, měly zbarvené stále zelené listy mnohem svěžeji. Pod jejich korunami stála osamocená chatrčová osada, kterou si Isové přisvojili, aby zde očekávali Šibril Abokry s jejich otroky.
Když se jejich průvod konečně ukázal, vyběhli jim vstříc s křikem, mávajíce zbraněmi. Přivítání se odehrálo obvyklým živým způsobem, potom byli Amharové odvedeni do středu osady, který byl obklopen vysokým trnitým plotem. U vchodu stála stráž.
Nejdříve začalo smlouvání o ceně otroků. Každý z nich byl důkladně prohlédnut, což se neobešlo bez týrání. Když se dohodli, došlo na placení šátky, střelným prachem a různými kovovými předměty. Pak měla následovat neopomenutelná žranice, k níž ženy Isů připravily skopové maso s červeným pepřem.
Jeden chlapec Isů si všiml dvou zajatých bratrů stejného věku, kteří se unaveně opírali o svého otce. Donucen svým srdcem, přistoupil k nim, položil jednomu z nich ruku na hlavu a řekl hlasitě, takže to všichni kolem slyšeli:
„Jsem tvůj Abbán, ochránce, a ty jsi volný!“
Podle mravů země nebyl mladý Amhara od této chvíle otrokem. Chlapec pozvedl ruku, aby i jeho bratra vysvobodil z otroctví, ale tu k němu přiskočil vůdce Isů, strhl ho zpátky a zvolal:
„Zbláznil ses?! Zaplatili jsme za tyto otroky, abychom jim vrátili svobodu? Slova Isy platí za všech okolností, takže tento hoch už nepatří mezi otroky, ale protože ho nemůžeme prodat, nebudeme ho s sebou ani vláčet!“
Vytrhl dlouhý, dvoubřitý handžár a vrazil ho amharskému chlapci do srdce. Žádný ze Somálců se nad touto vraždou nepozastavil. Podobné krvavé scény patří totiž k jejich každodennímu životu. Otroci však vykřikli hrůzou. Otec oběti stál chvíli jako zasažený bleskem, pak však přiskočil k vrahovi, vytrhl mu spoutanýma rukama nůž a vrazil mu jej do prsou. Nato přeřízl provaz, který jej poutal k jeho soukmenovcům, a se zuřivým vztekem se vrhl mezi Somálce, jichž několik těžce zranil. Rozříznutý provaz umožnil několika Amharům, aby se osvobodili z pout. Bojující muž to viděl, také věděl, že musí podlehnout přesile, proto se dal na útěk a zavolal na své muže:
„Prchejte za mnou, pak přijde pomsta!“
Měl nejvyšší čas, neboť již přišel o zbraň. Zamířil ke vchodu do vesnice a několik druhů jej následovalo. Strážci však slyšeli hluk, proto se měli na pozoru, a právě když uprchlík přeskakoval trnitým plotem, jeden z hlídačů jej probodl kopím. Ostatní to viděli, ztratili odvahu a už se neodvážili odporovat. Po krátkém boji byli přemoženi.
Kdyby mezitím Šibril Abokrové odtáhli, neskončil by tento incident pro Isy dobře, neboť jich bylo jen patnáct. Nyní se rozhodli vzbouřence co nejpřísněji potrestat. Oddělili je od ostatních otroků, spoutali je i na nohách a chtěli je soudit. Museli jim zachovat životy, aby je mohli zpeněžit, pouze nejvzdorovitějšího z nich odsoudili k smrti, a to velice ukrutné. Svázali ho do staré pokrývky a skákali po něm tak dlouho, až ho doslova rozdupali. Pak ho nechali ležet na místě. Ostatní byli jeden po druhém přivázáni k vyschlému kmeni stromu a brutálně zbičováni, potom jim trýznitelé posypali rány červeným pepřem.
Potom pokračovali v žranici, jako by se vůbec nic nestalo. Hody se protáhly do pozdní noci.
Druhého dne vyrazili, Šibril Abokrové se vraceli zpátky a Isové zamířili k pobřeží, jakmile svého mrtvého vůdce pohřbili pod hromadou kamení. Mrtví Amharové, otec i syn, byli přenecháni divoké zvěři. Podupaný muž dosud žil, hrozně trpěl a odcházející karavana ještě dlouho slyšela jeho úpěnlivý nářek.
Výprava dosáhla náhorní planiny v nitru země, překonala ji a nyní se pohybovala hornatou oblastí, protkanou bezpočtem torentů, říčních koryt, která byla teď v období dešťů zaplněna vodou. V této době je velice nebezpečné se zdržovat v údolích a poblíž koryt. Kdyby nahoře v horách vypukl nečekaný déšť, který se podobá naší průtrži mračen, valila by se torenty voda, která s sebou vše strhne. Vlna připomínající vysokou stěnu se objeví zcela nečekaně a vyschlé řečiště se okamžitě změní v hřmící a ničivý proud.

Navečer karavana dospěla právě k takovému zpola vyschlému torentu. Poslední déšť tady zanechal zbytky vody, která se hodila k osvěžení, proto se rozhodli utábořit se zde. Isové čítali patnáct bojovníků, jak už bylo zmíněno, několik žen, na nichž leží během somálských výprav veškerá práce, a mladý chlapec. Otroci byli opět spoutáni dlouhým provazem, který nebyl odstraněn ani při spánku, a ti z nich, kteří trpěli pod bičem, jen stěží dokázali potlačit své bolesti. Amharský chlapec se směl pohybovat volně, neboť se dalo předpokládat, že neuteče.
Noc byla jasná, měsíční, ticho bylo rušeno pouze vytím šakala. Zajatci se tiskli k sobě, aby se trochu zahřáli, neboť noci byly velmi chladné. Isové seděli a leželi u ohně, většinou spali, jen někteří měli na starost hlídání otroků. Kolem půlnoci se zvedl lehký vítr, který však znenáhla sílil. Byl studený a vlhký, přicházel od hor. Jeho naříkavý tón naháněl všem strach. Spáči jím byli probuzeni.
Náhle bylo bouření větru přehlušeno zvláštním duněním, které se jakoby blížilo. Dunění se změnilo v nepopsatelný rachot. Amharové, obyvatelé hor, znali dobře tento hlas přírody. Polekaně vyskočili.
„Bože, přichází šellal! Zachraňte se!“
Toto označení znamená záplavu, povodeň. Isové slyšeli jeho varování a sáhli po skrovném majetku, aby utekli. Snad se jim ještě podaří překonat srázné břehy, Amharové visící na provaze se mohou klidně utopit! Tu jeden z nich zařval hromovým hlasem, který přehlušil i dunění vody:
„Pokud se máme utopit, ať se utopí i oni! Zadržte je, zadržte je!“
Amharové ihned obklíčili Isy neproniknutelným řetězem, každý otrok uchopil jednoho ze svých trýznitelů. Ti se snažili pomocí zbraní osvobodit, ale nezbyl jim na to čas. Vysoká, temná a hřmící stěna se přivalila, srazila přítele i nepřítele, zvedla je a strhla s sebou pryč.
Amharský chlapec, ostatními nepovšimnut, přiběhl k mladému Isovi a zeptal se ho:
„Umíš plavat?“
„Ne.“
„Tak se mě pevně drž! Chtěl si zachránit mne i mého bratra, proto teď zachráním já tebe!“
Šellal přešel a voda mezi břehy tekla klidněji. Měsíc se zrcadlil na hladině a osvětloval dva chlapce, kteří sledovali tok řeky, aby zjistili, zda se někdo nezachránil. Marná snaha! Proud se ujal pomsty otroků a zahubil je i s jejich trýzniteli. Pouze dva chlapci unikli neštěstí. Drželi se za ruce a malý Isa řekl Amharovi:
„Brzy se setkáme s muži mého kmene a nejlepší z nich si tě vezme za syna, protože jsi z vděčnosti ctil můj život víc než svůj!“

Karel May: Pomsta otroků.
Z nemeckého originálu v časopise Der Gute Kamerad, preložil © Vladimír Šunda, 2001
Nakladatelství Návrat Brno, 2002